

Virginia Andrews

De duistere engel

Deel 2 in de Casteel-serie

De Fontein

Deel een

I. De thuiskomst

Het grote huis doemde donker, geheimzinnig en eenzaam voor me op. De schaduwen fluisterden over geheimen, over incidenten die maar beter vergeten konden worden, en zinspeelden op gevaren, maar zeiden niets over de veiligheid en zekerheid die ik zo hard nodig had. Dit was het huis van mijn moeder, het huis van mijn gestorven moeder. Het huis waar ik naar verlangd had, dat me had geroepen toen ik in die berghut in de Willies woonde; een roepen dat luid en lieflijk in mijn kinderlijke oren had geklonken, dat me had verleid met gedachten aan het geluk dat me wachtte als ik eenmaal hier zou zijn. Hier, aan het eind van de regenboog van vervulde dromen zou ik de pot met goud vinden: de liefde van een gezin – het soort dat ik nooit had gekend. En om mijn hals zou ik de parels van cultuur, wijsheid en ontwikkeling dragen, die me zouden beschermen tegen kwaad, spot en minachting. En zo wachtte ik als een bruid op al dat moois dat zou komen en me sieren, alleen kwam het niet. Terwijl ik op *haar* bed zat, wekten de vibraties in haar kamer de onrustige gedachten die altijd de donkerste hoeken van mijn brein hadden bevolkt.

Waarom was mijn moeder uit een huis als dit weggelopen?

Die arme oma, die me in die koude winternacht, zoveel jaar geleden, had meegenomen naar een kerkhof, waar ze me vertelde dat ik niet Sarah's oudste dochter was, en waar ze me het graf van mijn moeder had laten zien. Mijn moeder, een mooi meisje dat uit Boston was weggelopen en dat Leigh heette.

Die arme oma, met haar onwetende, onschuldige brein. Wat een vertrouwende ziel was ze geweest, om te geloven dat haar jongste zoon Luke vroeg of laat in staat zou zijn de verachte

en bespote naam Casteel een nieuwe waardigheid te geven. ‘Uitschot!’ Het leek of de kerkklokken het galmden door de duisternis. ‘Deugt voor geen cent, ze deugen geen van allen...’ en ik bracht mijn handen aan mijn hoofd om het geluid buiten te sluiten.

Eens op een dag zou mijn oma trots op me kunnen zijn, ook al was ze dood. Eens op een dag, als ik al mijn examens en titels had gehaald, zou ik teruggaan naar de Willies, neerknielen aan haar graf, en alle woorden zeggen die oma gelukkiger zouden maken dan ze ooit in haar leven geweest was. Ik twijfelde er niet aan of oma zou boven in haar hemel glimlachend op me neerzien, en weten dat tenminste één Casteel de middelbare school had afgelopen en daarna de universiteit...

Hoe onwetend en onschuldig was ik, om met zoveel hoop te arriveren.

Het was allemaal zo snel gegaan: het landen van het vliegtuig, het haastige dringen door de drukke luchthaven naar de bagageband, alle wereldse dingen waarvan ik had gedacht dat ze zo gemakkelijk waren, maar die dat niet waren. Ik was bang, zelfs nadat ik mijn twee blauwe koffers had gevonden, die verbluffend zwaar leken. Ik keek om me heen, en struikelde, met angst in het hart. Als mijn grootouders eens niet kwamen? Als ze zich eens hadden bedacht en bij nader inzien niet bereid waren een onbekende kleindochter welkom te heten in hun veilige, rijke wereld? Ze hadden het zo lang zonder me gedaan, waarom niet altijd? Ik bleef staan wachten, en toen de minuten verstreken was ik ervan overtuigd dat ze niet zouden komen.

En ook toen een opvallend knap paar naar me toekwam, in de duurste, chicste kleren die ik ooit had gezien, bleef ik als aan de grond genageld staan, niet in staat te geloven dat misschien, ten langen leste, God me toch iets anders zou gunnen dan alleen ontberingen.

De man was de eerste die naar me glimlachte en me aandachtig opnam. Een fonkeling verscheen in zijn lichtblauwe ogen, helder als een gouden kaars achter een raam op kerstavond. ‘Zo,

jij moet Heaven Leigh Casteel zijn,' begroette de glimlachende, blonde man me. 'Ik zou je overal herkennen. Op je donkere haar na ben je het evenbeeld van je moeder.'

Mijn hart sprong op, en zakte toen weer in mijn schoenen. Mijn vloek, dat donkere haar. De genen van mijn vader die mijn toekomst weer bedierven.

'O, alsjeblijft, alsjeblijft, Tony,' fluisterde de mooie vrouw naast hem, 'herinner me niet aan wat ik heb verloren...'

En daar stond ze dan, de grootmoeder uit mijn dromen. Tien keer mooier dan ik me haar ooit had voorgesteld. Ik had gedacht dat de moeder van mijn moeder een lieve, grijsjarige oude dame zou zijn. Ik had nooit kunnen denken dat een grootmoeder eruit kon zien als deze elegante, knappe vrouw in een grijze bontjas, hoge grijze laarzen, en lange grijze handschoenen. Haar haar was een sluike kap van glanzend licht goud, strak naar achteren getrokken, om haar klassieke profiel en ongerimpelde gezicht goed te laten uitkomen. Ik twijfelde er geen ogenblik aan wie ze was, ondanks haar verbluffende jeugd, want ze leek te veel op het beeld dat ik elke dag in de spiegel zag. 'Kom,' zei ze tegen me, en wenkte haar man om mijn koffers op te pakken en zich te haasten. 'Ik haat openbare gelegenheden. We kunnen elkaar thuis leren kennen.' Mijn grootvader kwam onmiddellijk in actie en pakte mijn twee koffers op, terwijl zij me aan mijn arm meetrok. Even later werd ik in een wachtende limousine met een geüniformeerde chauffeur geduwd.

'Naar huis,' zei mijn grootvader tegen de chauffeur zonder zelfs maar naar hem te kijken.

Toen ik tussen hen in zat, glimlachte mijn grootmoeder eindelijk. Zachtjes nam ze me in haar armen, en kustte me, en mompelde woorden die ik niet helemaal begreep. 'Het spijt me dat we zo bruusk zijn, maar we hebben niet veel tijd,' zei ze. 'Miles rijdt regelrecht naar huis, Heaven, schat. Ik hoop dat je het niet erg vindt als we je Boston vandaag nog niet laten zien. En die knappe man naast je is Townsend Anthony Tatterton. Ik noem hem Tony. Sommigen van zijn vrienden noemen hem Townie om hem te plagen, maar ik stel voor dat jij dat liever niet doet.'

Alsof ik zoiets zou doen!

‘Mijn naam is Jillian,’ ging ze verder, mijn hand nog steeds stevig tussen de hare geklemd, terwijl ik stil bleef zitten, verrukt over haar jeugd, haar schoonheid, de klank van haar zachte, fluisterende stem, die zo anders was dan alle stemmen die ik ooit had gehoord. ‘Tony en ik zullen alles doen wat we kunnen om je bezoek zo prettig mogelijk te maken.’

Bezoek? Ik was niet gekomen voor een bezoek! Ik was gekomen om te blijven! Voorgoed te blijven! Ik kon nergens anders naar toe! Had pa tegen ze gezegd dat ik alleen maar op bezoek kwam? Wat had hij nog meer voor leugens verteld?

Ik keek van de een naar de ander, bang mezelf in verlegenheid te brengen met tranen, waarvan ik instinctief wist dat ze die zouden afkeuren. Hoe had ik ooit kunnen denken dat ontwikkelde stadsmensen een boerse kleindochter als ik was wilden hebben? Er schoot een brok in mijn keel. En mijn universitaire opleiding? Wie moest die betalen als zij dat niet deden? Ik beet op mijn tong om niet in huilen uit te barsten of een verkeerde opmerking te maken. Misschien kon ik werken voor mijn opleiding, werkstudente worden. Ik kon typen...

Ik zat in hun zwarte limousine, verbijsterd over het misverstand.

Voor ik me van de schok had hersteld, begon haar man met een lage, hese stem te spreken; Engelse woorden, maar merkwaardig uitgesproken: ‘Je kunt maar beter meteen weten dat ik niet je biologische grootvader ben. Jillian is eerst getrouwd geweest met Cleave VanVoreen, die twee jaar geleden is gestorven, en Cleave was de vader van je moeder, Leigh Diane VanVoreen.

Ik kromp ineen, volkomen van mijn stuk gebracht. Hij was precies de vader die ik me altijd gewenst had, een zachtaardige, vriendelijke man. Mijn teleurstelling was zo groot dat ik niet de vreugde voelde die ik vroeger verwacht had bij het vernemen van de volledige naam van mijn moeder. Ik slikte weer, en beet nog harder op mijn tong, zei vaarwel tegen het beeld van deze aardige, knappe man als zijnde van mijn eigen vlees en bloed, en probeerde me Cleave VanVoreen voor te stellen. Wat was

dat voor naam – VanVoreen? Niemand in de bergen van West-Virginia had ooit zo'n vreemde naam gehad.

'Ik voel me gevleid dat je zo teleurgesteld kijkt dat ik niet je natuurlijke grootvader ben,' zei Tony met een voldaan glimlachje.

Verbaasd door de toon van zijn stem keek ik vragend naar mijn grootmoeder. Om de een of andere reden bloosde ze, en de kleur op haar wangen maakte haar nog mooier.

'Ja, Heaven, schat, ik ben een van die schaamteloze moderne vrouwen die geen huwelijk dulden dat niet bevredigend is. Mijn eerste man verdiende me niet. Ik hield van hem in het begin van ons huwelijk, toen hij me genoeg van zichzelf gaf. Helaas duurde dat niet lang. Hij verwaarloosde me voor zijn zaken. Misschien heb je weleens gehoord van de VanVoreen stoombootmaatschappij. Cleave was er buitensporig trots op. Die stomme boten en schepen eisten al zijn aandacht op, tot ze me zelfs zijn vakanties en weekends ontstalen. Ik werd eenzaam, net als je moeder...'

Tony viel haar in de rede: 'Jillian, kijk eens naar dit meisje, wil je? Zijn die ogen niet ongelooflijk? Die fantastische blauwe ogen, sprekend die van jou, die van Leigh!'

Ze boog zich naar voren en wierp hem een koele, berispelende blik toe. 'Natuurlijk is ze niet Leigh, niet precies. Het is ook meer dan alleen het haar. Er is iets in haar ogen... iets dat niet zo, hm, onschuldig is.'

O! Ik moest voorzichtig zijn! Ik moest er beter aan denken wat mijn ogen konden verraden. Nooit, nooit mochten ze zelfs maar vermoeden wat er gebeurd was tussen Cal Dennison en mij. Ze zouden me verachten als ze het wisten, net zoals Logan Stonewall, mijn jeugdliefde, me verachtte.

'Ja, je hebt natuurlijk gelijk,' gaf Tony met een zucht toe. 'Niemand is ooit een duplicaat van een ander.'

Die twee jaar en vijf maanden die ik had doorgebracht in Candlewick, even buiten Atlanta, met Kitty en Cal Dennison, had me niet het soort wereldwijsheid gegeven dat ik nu nodig had, niet zoals ik eerst had gedacht. Kitty was zevenendertig geweest toen ze stierf, en ze had zich niet kunnen neerleggen bij het feit dat ze ouder werd. En nu zat ik naast een grootmoeder

die veel ouder moest zijn dan Kitty, maar die minder oud leek, en erg trots en zelfverzekerd. Ik had nog nooit een grootmoeder ontmoet die er zo jong uitzag. En in de bergen waren heel jonge grootmoeders, vooral als ze op haar twaalfde, dertiende of veertiende getrouwd waren. Ik probeerde uit te rekenen hoe oud mijn grootmoeder precies was.

In februari werd ik zeventien, maar dat duurde nog maanden. Mijn moeder was pas veertien toen ik geboren werd; ze was diezelfde dag gestorven. Als ze was blijven leven zou ze nu eenendertig zijn. Ik was vrij belezen, en uit alles wat ik te weten was gekomen over de adellijke families in Boston wist ik dat ze niet trouwden voor ze hun studie hadden afgemaakt. Een man en kinderen waren minder belangrijk in het leven van een jong meisje in Boston dan in West-Virginia. Deze grootmoeder zou minstens twintig zijn geweest toen ze de eerste keer trouwde. Dat betekende dat ze zeker in de vijftig moest zijn. Het idee! Dezelfde leeftijd waarop ik me oma het best kon herinneren. Oma met haar lange, dunne, witte haar, haar gebogen schouders met haar bochel, haar reumatische vingers en benen, haar armzalige paar saaie, donkere kleren, haar versleten schoenen.

O, Oma, en eens was je net zo mooi als deze vrouw.

Mijn intense, onafgebroken blik op mijn jeugdige grootmoeder bracht twee glanzende tranen in de hoeken van haar korenblauwe ogen, die zoveel op die van mijzelf leken. Tranen die bleven hangen zonder omlaag te vallen.

Aangemoedigd door die onbeweeglijke tranen vond ik mijn stem terug: 'Grootmama, wat heeft mijn vader u over me verteld?' Mijn vraag klonk bevend en angstig. Pa had me verteld dat hij met mijn grootouders had gesproken, dat ze me welkom zouden heten in hun huis. Maar wat had hij ze nog meer verteld? Hij had altijd een hekel aan me gehad, me verweten dat ik zijn 'Engel,' zijn vrouw, had gedood. Had pa hun alles verteld? Als dat zo was zouden ze me nooit aardig vinden, laat staan van me houden. En ik had iemand nodig die van me hield zoals ik was – allesbehalve volmaakt.

De glanzende blauwe ogen richtten zich zonder enige uit-

drukking op mij. Het verontrustte me dat ze haar ogen zo leeg kon maken, alsof ze al haar emoties naar believen kon in- en uitschakelen. Ondanks die koele ogen en die tranen die de zwaartekracht weerstonden, klonk haar stem zacht en warm: 'Heaven, schat, wil je zo lief zijn om me geen "grootmama" te noemen? Ik doe erg mijn best om mijn jeugd te behouden, en ik geloof dat mijn pogingen succes hebben, en als ik "grootmama" word genoemd ten overstaan van al mijn vrienden die denken dat ik jaren jonger ben dan ik in werkelijkheid ben, zou dat al mijn pogingen tenietdoen. Ik zou me zo vernederd voelen als ik op een leugen werd betrapt. Ik beken eerlijk dat ik altijd jok over mijn leeftijd, soms zelfs tegen de dokter. Dus wees alsjeblieft niet verdrietig of beledigd als ik je vraag me van nu af aan gewoon... Jillian te noemen.'

Weer een schok, maar ik begon er al aan gewend te raken. 'Maar... maar...' sputterde ik, 'hoe wilt u verklaren wie ik ben? en waar ik vandaan kom? en wat ik hier doe?'

'O, kindlief, kindje toch, kijk alsjeblieft niet zo verdrietig. Als we alleen zijn, misschien bij een zeldzame gelegenheid, zou je me... o, nee! Bij nader inzien is dat natuurlijk onmogelijk! Als ik dat goed zou vinden... zou je het kunnen vergeten en me gedachteloos "grootmama" noemen. Dus moeten we inderdaad meteen zo beginnen. Weet je, schat, het is niet echt liegen. Vrouwen moeten alles in het werk stellen om haar eigen mystiek te creëren. Ik stel voor dat jij nu al begint met te jokken over je eigen leeftijd. Je kunt daar nooit te vroeg mee zijn. En ik zal je voorstellen als mijn nichtje, Heaven Leigh Casteel.'

Het duurde even voor ik dat verwerkt had en de volgende vraag kon stellen. 'Hebt u een zuster met dezelfde achternaam als ik, Casteel?'

'Nee, natuurlijk niet,' zei ze met een kort lachje. 'Maar allebei mijn zusters zijn zo vaak getrouwd en gescheiden, dat niemand alle namen kan onthouden die ze hebben gehad. En je hoeft er immers niet op door te borduren? Je zegt gewoon dat je liever niet wilt praten over je achtergrond. En als iemand zo onhebbelijk is om aan te dringen, zeg je maar tegen die vlegel dat je

lieve papa je mee terug heeft genomen naar je geboorteplaats... hoe zei je ook weer dat die naam was?’

‘Winnerrow, Jill,’ zei Tony, die zijn benen over elkaar sloeg en met zijn vingers nauwgezet langs de scherpe vouw van zijn grijze broekspijp gleed.

In de Willies deden de meeste vrouwen hun uiterste best om zo jong mogelijk grootmoeder te worden! Het was iets waarover je kon opscheppen, waar je trots op was. Mijn eigen oma was op haar achtentwintigste al grootmoeder, al had die eerste kleinzoon nog geen jaar geleefd. Maar toch... die grootmoeder had er op haar vijftigste uitgezien als tachtig of ouder.

‘Goed, tante Jillian,’ zei ik benepen.

‘Nee, schat, niet tante Jillian, alleen maar Jillian. Ik heb nooit van titels gehouden, moeder, tante, zuster of echtgenote. Mijn voornaam is voldoende.’

Naast me hoorde ik haar man grinniken. ‘Je hebt nooit een waarder woord gehoord, Heaven, en je mag *mij* Tony noemen.’

Ik keek hem verbaasd aan. Hij grijnsde ondeugend.

‘Ze mag jou “grootvader” noemen als ze dat wil,’ zei Jillian koel. ‘Het zal je geen kwaad doen om een paar familiebanden te hebben, nietwaar?’

Er waren onderstromingen die ik niet begreep. Mijn hoofd werd van de een naar de ander gekeerd, zodat ik er niet op lette waar we heen reden, tot de hoofdweg zich verbreedde tot een snelweg, en toen zag ik een bord waarop stond dat we naar het noorden gingen. Ik maakte me ongerust en deed weer een zwakke poging om erachter te komen wat pa had verteld tijdens zijn interlokale telefoontje.

‘Heel weinig,’ antwoordde Tony, terwijl Jillian snuivend haar hoofd boog, van verkoudheid of van emotie, dat wist ik niet. Nu en dan bracht ze haar kanten zakdoekje met een kies gebaar naar haar ogen. ‘Je vader leek een heel aardige man. Hij zei dat je net je moeder had verloren, en dat je hevig gedeprimeerd was door het verdriet, en natuurlijk wilden we doen wat we konden om te helpen. Het heeft ons altijd veel verdriet gedaan dat je moeder nooit meer iets van zich heeft laten horen. Ongeveer twee

maanden nadat ze was weggelopen stuurde ze een ansichtkaart om te zeggen dat het haar goed ging, maar dat was het laatste wat we van haar hebben vernomen. We hebben onze best gedaan haar te vinden; hebben zelfs detectives in de arm genomen. De ansichtkaart was zo beduimeld dat hij onleesbaar was, en de foto was van Atlanta, niet van Winnerrow, West-Virginia.' Hij zweeg even en legde zijn hand op de mijne. 'Meisjelief, het spijt ons allebei verschrikkelijk te horen dat je moeder dood is. Jouw verlies is ook het onze. Hadden we het maar geweten voor het te laat was. We hadden zoveel kunnen doen om haar laatste dagen wat gelukkiger te maken. Ik geloof dat je vader zei... kanker...'

O, o!

Wat afschuwelijk van pa om zo te liegen!

Mijn moeder was minder dan vijf minuten na mijn geboorte gestorven, kort nadat ze mij mijn naam had gegeven. Zijn leugens deden het bloed uit mijn gezicht wegtrekken, omlaag naar mijn enkels, een holle pijn achterlatend in mijn maag, zodat ik me misselijk voelde. Het was niet eerlijk dat ik de fundering voor een gelukkige toekomst moest bouwen op leugens! Maar het leven was nooit eerlijk geweest voor me; waarom zou ik nu iets anders verwachten? *Pa, ik vervloek je, omdat je de waarheid niet hebt verteld!* Het was Kitty Dennison die dagen geleden was gestorven! Kitty, de vrouw aan wie hij me voor vijfhonderd dollar had verkocht! Kitty, die zo meedogenloos en wreed was geweest met haar gloeiendhete bad, haar driftbuien en haar harde klappen, voordat de ziekte haar alle kracht had ontnomen.

Met mijn knieën tegen elkaar aan geperst, mijn handen nerveus in elkaar geklemd op mijn schoot, redeneerde ik wanhopig dat die leugen misschien heel slim was geweest van pa.

Als hij hun de waarheid had verteld, dat mijn moeder jaren geleden gestorven was, waren ze misschien minder bereid geweest een 'hillbilly' te helpen die gewend was geraakt aan haar misdeelde situatie en aan het feit dat ze een moederloos kind was.

Toen was het Jillians beurt om me te troosten. 'Heaven, schat, op een dag, heel, heel gauw, kom ik bij je zitten en je een miljoen

of meer vragen stellen over mijn dochter,' fluisterde ze hees. Haar stem klonk gesmoord, en ze vergat haar tranen te drogen. 'Op het ogenblik ben ik te veel van streek en te geëmotioneerd om nog meer te kunnen horen. Laat me maar, lieverd, alsjeblieft.'

'Maar *ik* zou nu graag wat meer horen,' zei Tony, in mijn hand knijpend, die hij opnieuw had vastgepakt. 'Je vader zei dat hij belde uit Winnerrow, en dat hij en je moeder daar hun hele huwelijksleven hadden gewoond. Hield je van Winnerrow?'

Eerst weigerde mijn tong de woorden te vormen, maar toen de stilte onbehaaglijk begon te worden, vond ik eindelijk een antwoord dat geen echte leugen was. 'Ja, ik vind Winnerrow best leuk.'

'Mooi. We zouden het een afschuwelijk idee vinden dat Leigh en haar kind ongelukkig waren.'

Ik keek hem even recht in de ogen voor ik mijn blik weer afwendde en blindelings naar het voorbijvliedende landschap staarde. Toen vroeg hij: 'Hoe heeft je moeder je vader leren kennen?'

'Tony, alsjeblieft!' riep Jillian wanhopig uit. 'Ik zei toch net dat ik te veel van streek ben om nu al die details te kunnen horen? Mijn dochter is dood, en ze heeft me jarenlang niet geschreven! Kan ik dat vergeten en vergeven? Ik heb gewacht en gewacht of ze me zou schrijven en om vergeving smeken! Ze heeft me ontzettend verdriet gedaan toen ze wegliep! Ik heb maandenlang gehuild! Ik haat huilen, dat weet je, Tony!' Ze snikte hard en hees, alsof snikken iets nieuws was voor haar keel, toen bette ze haar ogen weer met het kanten doekje. 'Leigh wist dat ik emotioneel en gevoelig was, en dat ik eronder zou lijden, maar daar trok ze zich niets van aan. Ze heeft nooit van me gehouden. Ze hield alleen van Cleave. En ze heeft bijgedragen aan de dood van haar vader, die het niet kon verkroppen dat ze weg was... Dus heb ik zojuist het besluit genomen me hun geluk niet te laten ontnemen uit verdriet om Leigh, en de rest van mijn leven te verknoeien!'

'Maar, Jill, ik heb nooit een seconde gedacht dat je je leven zou laten verwoesten door verdriet. Bovendien moet je niet vergeten dat Leigh zeventien jaar van haar leven heeft doorgebracht met

een man die ze aanbad, is dat niet zo, Heaven?’

Ik bleef nietsziend uit het zijraam staren. O, lieve God, hoe moest ik daar antwoord op geven zonder mijn kansen te bederven? Als ze het wisten – en het was duidelijk dat ze nu van niets wisten – zou hun houding jegens mij kunnen veranderen. ‘Het ziet ernaar uit dat het gaat regenen,’ zei ik zenuwachtig, naar buiten starend.

Ik leunde achterover op de luxueuze suède bank en probeerde me te ontspannen. Jillian was nog geen uur in mijn leven, en ik wist al dat ze over niemands problemen wilde horen, niet die van mij en niet die van mijn moeder. Ik beet nog harder op mijn onderlip, probeerde mijn emoties te verbergen, en toen stak plotseling mijn trots in volle kracht de kop op. Ik ging rechtop zitten. Ik bedwong mijn tranen. Ik slikte het brok in mijn keel in. Ik trok mijn schouders recht. En tot mijn eigen immense verbazing klonk mijn stem krachtig, eerlijk, oprecht:

‘Mijn moeder en vader hebben elkaar in Atlanta leren kennen. Het was liefde op het eerste gezicht. Papa heeft haar hals over kop meegenomen naar zijn ouders in West-Virginia, zodat ze een fatsoenlijk huis zou hebben waar ze die nacht zou kunnen slapen. Zijn huis lag niet in Winnerrow zelf, maar aan de buitenkant. Ze zijn in de kerk getrouwd, met bloemen, getuigen en een dominee, en later zijn ze op huwelijksreis naar Miami gegaan. En toen ze terugkwamen heeft papa een nieuwe badkamer aan ons huis laten bouwen, om mijn moeder een plezier te doen.’

Stilte!

Een doodse stilte die eindeloos voortduurde – geloofden ze mijn leugens niet?

‘Zo, dat was heel aardig, heel attent,’ mompelde Tony, terwijl hij me vreemd opnam. ‘Tets waar ik nooit aan gedacht zou hebben, een nieuwe badkamer, maar praktisch, heel praktisch.’

Jillian zat met afgewend hoofd, alsof ze niets meer wilde horen over het huwelijksleven van haar dochter.

‘Hoeveel mensen woonden er bij je ouders?’ hield Tony vol.

‘Alleen oma en opa,’ zei ik verwerend. ‘Ze waren dol op mijn moeder, ze noemden haar altijd Engel. Het was Engel dit, en

Engel dat. Ze kon geen kwaad doen. U zou mijn oma aardig hebben gevonden. Ze is een paar jaar geleden gestorven, maar opa woont nog steeds bij pa.'

'En op welke dag en in welke maand ben je geboren?' vroeg Tony. Hij had lange, sterke vingers met glanzende nagels.

'Tweëntwintig februari,' zei ik. Ik gaf de juiste datum, maar het verkeerde jaar – ik noemde het jaar waarin Fanny was geboren, een jaar na mij. 'Ze was langer dan een jaar met pa getrouwd,' ging ik verder. Ik dacht dat dat beter klonk dan acht maanden na het huwelijk, wat een hevig verlangen verraden zou hebben van mijn ouders om met elkaar naar bed te gaan...

En pas toen de woorden uit mijn mond waren, besepte ik wat ik had gedaan.

Ik had mezelf in de val gelokt. Nu dachten ze dat ik pas zestien was. Nu kon ik ze nooit vertellen over mijn halfbroers Tom en Keith, en mijn halfzusters, Fanny en Onze Jane. En ik was vast van plan geweest de hulp van de ouders van mijn moeder in te roepen om mijn gezin weer bijeen te krijgen onder één dak. O, God, vergeef me dat ik eerst mijn eigen plaats veilig wilde stellen!

'Tony, ik ben moe. Je weet dat ik moet rusten tussen drie en vijf als ik fris aan dat diner wil verschijnen vanavond.' Even verscheen er een ongeruste uitdrukking op haar gezicht, maar het klaarde snel weer op. 'Heaven, schat, je vindt het toch niet erg als Tony en ik vanavond een paar uur weggaan, hè? Je krijgt een tv op je kamer, en beneden is een schitterende bibliotheek met duizenden boeken.' Ze boog zich voorover en gaf me een zachte zoen op mijn wang, verstikte me met haar parfum dat de kleine besloten ruimte vulde. 'Ik had het af willen zeggen, maar ik ben het totaal vergeten, tot vanmorgen toen jij zou komen...'

Mijn vingertoppen voelden verdoofd, misschien omdat ik mijn handen zo stevig in elkaar geklemd hield. Ze zochten nu al excuses om aan me te ontsnappen. Niemand in de bergen zou een gast alleen laten in een vreemd huis. 'Dat geeft niet,' zei ik zwakjes. 'Ik ben ook een beetje moe.'

'Zie je wel, Tony, ze vindt het helemaal niet erg. Dat zei ik je

toch. En ik zal het goedmaken, Heaven, schat, echt waar. Morgen ga ik met je paardrijden. Kun je paardrijden? Anders zal ik het je leren. Ik ben geboren op een stoeterij, en mijn eerste paard was een hengst...'

'Jillian, alsjeblieft! Je eerste paard was een timide kleine pony.'

'O, doe toch niet zo vervelend, Tony! Wat doet dat er nou toe? Het klinkt gewoon beter om het op een hengst te leren dan op een pony, maar Scuttles was een schatje, een lieve schat.'

Het leek me plotseling minder vleiend om 'Heaven, schat' te worden genoemd, nu ik wist dat ze iedereen en alles 'schat' noemde. En toch, toen ze naar me glimlachte, en mijn wang zachtjes aanraakte met haar gehandschoende hand, verlangde ik zo naar haar genegenheid dat ik beefde. Ik wilde zo dolgraag dat ze me aardig zou vinden, en uiteindelijk van me zou gaan houden, en ik zou proberen dat snel, heel snel te laten gebeuren!

'Vertel me dat je moeder gelukkig was, dat is alles wat ik hoef te weten,' fluisterde Jillian.

'Ze was gelukkig tot de dag waarop ze stierf,' fluisterde ik, zonder echt te liegen. Ze was gelukkig geweest, dwaas gelukkig, volgens oma en opa, ondanks alle ontberingen van een tochtige, miserabele hut in de bergen, en een man die haar niets kon geven van alles wat ze gewend was.

'Dan hoef ik verder niets te horen,' kirkte Jillian. Ze sloeg haar arm om me heen en trok mijn hoofd tegen het bont van haar kraag.

Wat zouden ze zeggen als ze de waarheid wisten over mij en mijn familie?

Zouden ze alleen maar glimlachen en denken dat ik straks toch weer weg was, dus dat het er allemaal niet toe deed?

Ze mochten de waarheid niet weten. Ze moesten me accepteren als iemand van hun eigen soort; ik moest ervoor zorgen dat ze me nodig hadden, want nu wisten ze nog niet dat ze me nodig hadden. En ik zou niet bang worden en ze laten merken hoe kwetsbaar ik was.

Toch spraken ze een ander soort Engels dan ik deed. Ik moest heel aandachtig luisteren; zelfs vertrouwde woorden klonken

vreemd zoals zij ze uitspraken. Maar ik was vastbesloten ervoor te zorgen dat ik spoedig geaccepteerd zou worden in *hun* wereld, die zo anders was dan alles wat ik had gekend. Ik was slim, leerde snel, en vroeg of laat zou ik een manier vinden om Keith en Onze Jane op te sporen.

Het parfum, dat ik in het begin teer en zoet had gevonden, verstikte me nu bijna met zijn zware jasmijngeur; ik voelde me duizelig en volkomen onwezenlijk. Ik dacht even aan mijn stiefmoeder Sarah. Had zij maar eens in haar leven een fles van Jillians parfum gehad! Een doos van Jillians zijdezachte poeder!

De regen die ik had voorspeld begon met een zachte motregen, en een paar seconden later stroomde het water op het zwarte dak van de auto. De chauffeur ging langzamer en voorzichtiger rijden, en achter de glazen afscheiding hielden we alle drie op met praten en zaten verdiept in onze eigen gedachten. Naar huis, naar huis, dat is alles wat ik kon denken. Waar het beter, mooier is. Waar ik me vroeg of laat echt welkom zal voelen.

Mijn droom wikkelde zich te snel af om alle indrukken in me op te kunnen nemen. Ik wilde alles onthouden, en genieten van deze eerste rit, en later, als ik alleen was, over alles nadenken. *Vanavond, alleen in een vreemd huis.* Er kwamen optimistischere gedachten. Wacht maar tot ik Tom zal schrijven over mijn mooie grootmoeder! Hij zal nooit geloven dat iemand die zo oud is er zo jong kan uitzien. En mijn zuster Fanny zou zo jaloers zijn! Kon ik het Logan maar vertellen, die hier vlakbij woonde, op de campus van de Universiteit van Boston. Maar ik was zo goedgelovig en naïef geweest om te bezwijken voor Cal Dennisons verleiding. Logan wilde me nu niet meer. Hij zou ongetwijfeld ophangen als ik hem belde.

Toen, terwijl de chauffeur een bocht naar rechts nam, begon Jill door te ratelen over de plannen die ze spoedig zou maken om me te amuseren. 'Kerstmis is altijd iets heel bijzonders, dan zetten we alle zeilen bij.'

Nu wist ik het. Op haar manier maakte ze me duidelijk dat ik kon blijven tot na Kerstmis. En het was pas begin oktober... maar oktober was altijd een bitterzoete maand geweest: het

afscheid van de zomer en alle vrolijke en prettige dingen; het wachten op de winter, op alle koude en grauwe en naargeestige dingen.

Waarom dacht ik dat? De winter zou niet koud en naargeestig zijn in een mooi, deftig huis. Er zou meer dan genoeg stookolie zijn, of kolen of brandhout, of elektrische verwarming, wat dan ook; ik zou het warm genoeg hebben. Als Kerstmis voorbij was zou ik zoveel levensvreugde in hun eenzame huishouden hebben gebracht dat geen van beiden me zou willen laten gaan. Nee, dat zouden ze niet willen. Ze zouden me nodig hebben... o, God, maak dat ze me nodig hebben!

Kilometers gingen voorbij, en om me op te vrolijken en meer zelfvertrouwen te geven, piepte er plotseling een stralend zonnetje door de sombere wolken. De bomen pronkten met hun heldere herfstkleuren, en ik geloofde dat God me uiteindelijk toch goedgezind was. Ik kreeg weer nieuwe hoop. Ik zou van New England gaan houden. Het leek zoveel op de Willies – alleen zonder de bergen en de hutten.

‘We zijn er zo,’ zei Tony, die mijn hand even aanraakte. ‘Draai je hoofd naar rechts en kijk naar een opening tussen de bomen. De eerste blik op Farthinggale Manor is er een om nooit te vergeten.’

Een huis met een naam! Geïmponeerd keerde ik me naar hem toe en glimlachte. ‘Is het even deftig als het klinkt?’

‘Even deftig,’ antwoordde hij ernstig. ‘Mijn huis betekent veel voor me. Het is gebouwd door mijn betoudovergrootvader, en elke eerste zoon die het overneemt brengt verbeteringen aan.’

Jillian snoof, alsof ze minachting had voor zijn huis. Maar ik voelde me opgewonden, wilde geïmponeerd raken. Vol verwachting boog ik me naar voren en keek uit naar de opening tussen de bomen. Die kwam al gauw. De chauffeur reed een privéweg op, die werd afgesloten door een hoog smeedijzeren hek, dat ver boven ons hoofd uitstak en waarop met sierlijk bewerkte letters stond: *Farthinggale Manor*.

Ik slaakte een kreet van bewondering toen ik het hek zag, de kabouters en feeën en duiveltjes die tussen de ijzeren bladeren gluurden.

‘De Tattertons hebben een koosnaam voor ons huis: Farthy,’ vertelde Tony met een weemoedige klank in zijn stem. ‘Als kind dacht ik altijd dat geen huis ter wereld zo mooi was als het onze. Natuurlijk zijn er een hoop huizen die mooier zijn dan Farthy, maar niet voor mij. Toen ik zeven was werd ik naar Eton gestuurd omdat mijn vader vond dat er op de Engelse scholen meer discipline heerste dan bij ons. En wat dat betreft had hij gelijk. Ik droomde in Engeland altijd van het moment dat ik naar huis ging, naar Farthy. Als ik heimwee had, en dat had ik meestal, sloot ik mijn ogen en deed net of ik de balsams, dennen en sparren kon ruiken, en vooral de zilte geur van de zee. En dan werd ik indroevig wakker, verlangend naar de vochtige, koele ochtendlucht op mijn gezicht. Ik wilde zo verschrikkelijk graag naar huis dat het fysiek pijn deed. Toen ik tien was gaven mijn ouders Eton op als een hopeloos geval, en mocht ik terugkomen, en dat was een van de gelukkigste dagen van mijn leven.’

Ik geloofde hem. Ik had nog nooit zo’n mooi, geweldig huis gezien. Het was gebouwd van grijze steen, zodat het een beetje op een kasteel leek, en niet onopzettelijk, dacht ik. Het dak was rood en hoog, met torentjes en kleine rode bruggetjes, waardoor je de delen van het hoge dak kon bereiken die anders ontoegankelijk zouden zijn.

Toen bracht Miles de auto langzaam tot stilstand voor de hoge, brede trap die naar de boogvormige voordeur liep. ‘Kom,’ riep Tony, plotseling opgewonden. ‘Gun me het genoegen je te mogen voorstellen aan Farthy. Ik zie graag de verbazing op de gezichten van degenen die het voor het eerst zien, want dan zie ik het zelf ook weer met nieuwe ogen.’

En samen met Jillian, die ons heel wat minder enthousiast volgde, liepen we langzaam de brede stenen trap op. Reusachtige urnen met sierlijke Japanse pijnbomen stonden aan weerszijden van de voordeur. Ik kon nauwelijks wachten tot we binnen waren. Het huis van mijn moeder. Straks zou ik binnen zijn. Straks zou ik haar kamers en haar bezittingen zien. O, moeder, eindelijk thuis!

Verschenen van Virginia Andrews in de Casteel-serie:

Hemel zonder engelen

De duistere engel

De gevallen engel

Een engel voor het paradijs

De droom van een engel

In druk sinds 1985
Deze druk geheel nieuw vormgegeven, juli 2021

Oorspronkelijke titel *Dark Angel*

Copyright © 1986 by The Vanda General Partnership

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Copyright © 1987, 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Parma van Loon

Omslagontwerp © De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5749 3

ISBN e-book 978 90 261 5747 9

NUR 335/340

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.